

**Nyutkomna stycken på vers. 3, Sex
utmärkt vackra och alldeles nya
visor. 1,...**

Chronwall, Johan Henrik,

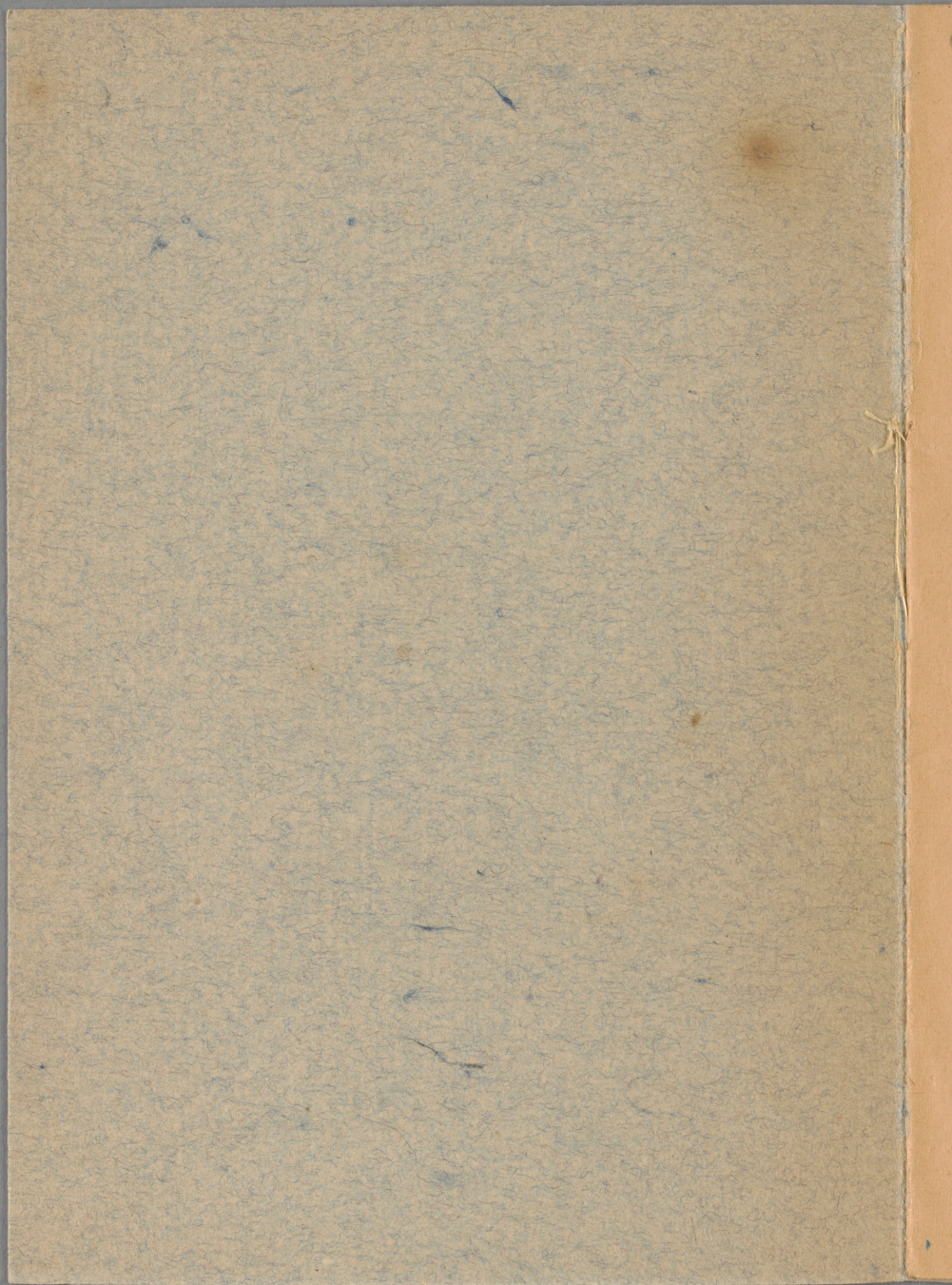
81 A Br.

CHRONVALL, J. H.
NYUTK. ST. PÅ VERS

Gift Lr.
(B)
o

1893

N° 3.

Sex utmärkt vackra och alldeles

Nya Visor.

1. Axel och Hilda.
2. Ebba Brahes klagan.
3. Rosens bild.
4. Björkens hemlighet.
5. En vacker kärleksvisa.
6. Rosens doft.

Pris: 12 öre.

Erhållas i parti från Chronwalls förlag, adress: Stockholm, Karlberg.

1893.

Den första:

Axel och Hilda.

(Mel.: "Hans, som reste till Amerika". Dansk melodi.)

Bland Wärends, de sköna, de rika lunder satt
ung Axel med sin Hilda uti en sommarnatt.
Der språkades om kärlek och fordna dagars fröjd,
då lyckans sol hon glänste uppå sin middagshöjd.

Den natten för Hilda var lika tung som glad,
sin älskare hon smekte, sitt bröst hon sakta lad'
intill hans trogna hjerta och qvad med sorgsen själ:
»farväl, I Manhems stränder, min älskade farväl!»

Från Norden, från Norden, min fader bort mig ta'r
till Californiens stränder; i morgon dag han far!
Vår kärlek vill han skilja; ty ringa är din börd:
»En son, som du, ej gerna af honom blifver hörd».

Välän då, farväl dock, må hatet få sin gärd,
En son, som jag, vid himmelen, är ej din fader värd!
På stranden vill jag sörja, vid hafvet vill jag dö;
men aldrig vill jag glömma min ädla svenska mö!

På stranden ej länge jag tänker dröja få:
jag längtar till den himmel, der Nordens stjernor gå;
der vill jag blicka neder på jorden hvarje qväll
och glädjas skall mitt hjerta om Hilda min är säll.»

Och vinden han förde ett skepp på blånad våg,
på detta var skön Hilda, i moln snart skeppet låg.
På stranden låg ung Axel och qved med sorgsen själ
»farväl, farväl min Hilda! min älskade farväl! —»

Men Hilda allena satt mången aftonstund
uti sitt nya hemland, der var en löfrik lund;
der sörjde hon sin älskling som än i Norden var,
Hvi skulle han deruppå allena blifva kvar?

Men jorden och solen de rulla sina klot,
och dubbelt nya öden får men'skan gå emot:

Nu Hildas fader kallar sin dotter till sig in,
han ligger på sin dödsbädd — förändradt är hans sinn'.

li.)
»Hör Hilda, min dotter, min käraste på jord,
mitt samvet' börjar vakna för trohet uti Nord;
ditt hjerta sorg jag vållat, förkastad Axel är,
ack, om han dock här vore, jag hade honom kär.»

Så talte och lade sig gubben sakta ned,
en vålnad än i drömmen hans rörda hjerta sved.
Han dog och ned i grafven han lades inom kort,
men öfvergifven Hilda gick till sin löfsal bort.

På stranden en afton, ej solen bergad var,
satt ännu skön Hilda uti sin löfsal kvar;
Hon tänkte på sin Axel, hon suckade hans namn
och vinden tog det sköna uti sin ambrafamn.

Och necken han spelte på böljan upp en sång —
Och framför jungfrun trädde en yngling smärt och lång;
»Kom i min famn du sköna, förskjut ej mig jag ber,
den kärlek som mig hitfört sin bild i himlen ser!»

!
»Din Axel, din Axel», han suckade, »jag är,
från Norden har jag farit, du är mitt hjerta kär!
På sköna Manhems slätter jag aldrig trifvas kan,
se'n turturdufvan, Hilda, ur lundarne försvann.»

»Kom Axel, kom Axel och hvila vid mitt bröst —
en hamn skall här dig gifvas, du är min enda tröst!»
O Svealand, du sköna, du herrliga på jord,
jag vill din ära prisa, flyg högt du sälla ord!»

Och solen den klara på purpurbergen låg;
Till älskarne i lunden hvar liten Amor såg —
Hur rosenläppar smektes, hur famntag gjordes här —
vet hvarje Nordens tärna som en gång varit kär.

Hvad stunder anbragte vet älskarn, endast han,
att Amor här vann spelet ej tvekas bör minsann;
ty fjorton dar derefter sågs Axels bröllop stå,
der kärlek för sin trohet med sällhet kröntes då.

Af Chronwall.

Den andra:

Ebba Brahes klagan.

Sin lätta mantel breder aftonstunden
Så mildt och vänlig öfver sjö och land,
Och fogelskaran tystnat har i lunden
Och Målar'n skimrar på den sköna strand;
I nattens lugna sköt naturen hvilat
Men inom detta bröst en stormvind ilar.

Ack friden egde jag i forna dagar
Och himlen såg jag leende och blå.
Att menskosjälens har ett språk som talar
Så glädjerikt jag kunde ej förstå;
Jag lycklig var då morgonen mig väckte
Och qvällens sol på vågorna sig släckte.

Jag lycklig var då oskuldsfullt jag drömde
Att klädd jag stod som Gustaf Adolfs brud,
Och hoppets vällust i min själ sig tömde
Och smyckade mitt lif i blomsterskrud.
Men tro ej hoppet, det skall sorgen föda,
Det är en orm som tjuvar för att döda.

Men allt förgäfves var den ljufva flamma
Som tände sig med en berusad hand.
Allt är förbi, min verld är ej densamma,
Ej hatets boja fångslat har min hand;
O, Gustaf Adolf, lär dig att försaka
Och tänk med köld på De la Gardies maka.

Var kall, var kall, och låt mig ensam lida
Och ensam gå till mina fäders graf,
En huldrik genius har jag vid min sida
Som stödja skall min trötta vandringsstaf,
En engel tröstande mitt sorgsna sinne,
Och engeln det var Gustaf Adolfs minne.

Den tredje:

Rosens bild.

Uti en dal af ljuflig dager
Jag såg en rosa växa opp.
Den stod så tjusande, så fager,
Som ännu ingen rosenknopp.
Ur mossans mjuka, svällda sköte
Den knoppen fram i dagen gick.
Och dygden ingen log till möte
Så älsklig, som utur dess blick.
Älskliga bild, dröj du hos mig!
Ack dröj, ack dröj du hos mig!

Och i min barm det ljufligt brände,
Framför din bild jag hänryckt stod!
Ett hittills okänt lif jag kände,
Och fullt af låga var mitt blod.
Den bilden vill jag evigt gömma,
Och troget vaka öfver den;
Dess ljuftva drag jag ej kan glömma
Hur mina dagar skiftat än.
Älskliga bild, etc.

Är jag af sorgen öfvervunnen,
Den sköna bilden för mig står
Och strax min smärta är försvunnen,
Och genast stillad hvarje tår.
Hvad genom dunkla maktens vilja
Var mig ett ljus på mörkan stig,
Skall ingen mer ifrån mig skilja,
Till grafven skall den följa mig.
Älskliga bild, etc.

Den fjerde:

Björkens hemlighet.

Vid den klara rand af en blommig strand
Sjüng en björk ibland sina gröna visor,
Och jag hörde då i hans gren derpå,
Och så sjöng han en gång så:

Ack jag vet, jag vet mången hemlighet;
Mången flicka gret under mina grenar.
Mången gosse såg här så varm i håg
På den blåa vikens våg.

Klara månen sken på min gröna gren,
Och så kom der en, som skar namn i barken,
Och det var blott ett och han kysste det;
Det har ingen, ingen sett.

Nästa qväll så kom der en flicka, som
Såg sig om och skref namn i barken,
Och det var blott ett, och hon kysste det;
Det har ingen, ingen sett.

Nästa afton sken månen på min gren,
Så kom åter en, och så kom den andra
Tyst liksom en hamn, sökte vännens namn
I min troгна, hvita famn.

Och min hvita stam stod helt allvarsam.
Och så smög det fram hvad de båda skrifvit;
Och de märkte nog, hvad som stod i skog,
Och jag såg derpå och log.

Sedan hände så, att de båda två
Togo miste då och ej kysste — trädet;
Lilla vän, hur lätt händer icke det?
Det har ingen, ingen sett.

Men då far ett sken öfver löf och gren,
Och ett sus der hven öfver blad och toppar,
Och en stjernas tår föll i vindens spår
Ned på jordens korta vår.

Topelius.

Den femte:

En vacker kärleksvisa.

Gå icke bort, o flicka, från min sida,
Har någon ovän lockat dig från mig?
Du lemnar mig helt ensam till att bida,
O sägl, hvad har jag brutit emot dig?

Har jag ej hållit hvad jag dig har lofvat,
Att jag dig aldrig skulle öfverge?
O flicka, du mitt hjerta nu har sårat,
Skall jag din bild ej mer få återse?

Du glömde bort den ljufva sommarqvällen,
Då oskuldsfullt du vid min sida satt.
Och solens strålar gömde sig om qvällen,
Och fogeln tystnsde, och det blef natt.

Då föll du ömt intill mitt bröst och sade:
O gosse gå då icke bort från mig.
Jag svarade, o nej, o nej jag sade:
Blott slumra ljuft, din vän är än hos dig.

En liten kyss jag fick på munnen trycka,
Och i min själ en tanke då uppstod,
Om någon skulle dig ifrån mig rycka,
Hvar fann jag tröst för mitt sorgfaldä mod?

Ty som en engel skön du var, o flicka,
Min bostad hade jag invid ditt bröst.
Och hvarje gång mitt öga på dig blicka,
Fann jag hos dig mitt hjertas tröst.

Din ljufva röst jag aldrig kan förglömma,
Fästän din kärlek slocknat ut från mig.
Nu blott om dig jag ständigt ock skall drömma,
Och evigt skall mitt hjerta slå för dig.

Men Herre Gud, mitt hjerta höres klaga,
Mitt lefnads hopp har störtat, all min fröjd,
O, hvilken sorg mitt hjerta nu skall draga,
O flicka, du har segrat, är du nöjd?

Den sjette:

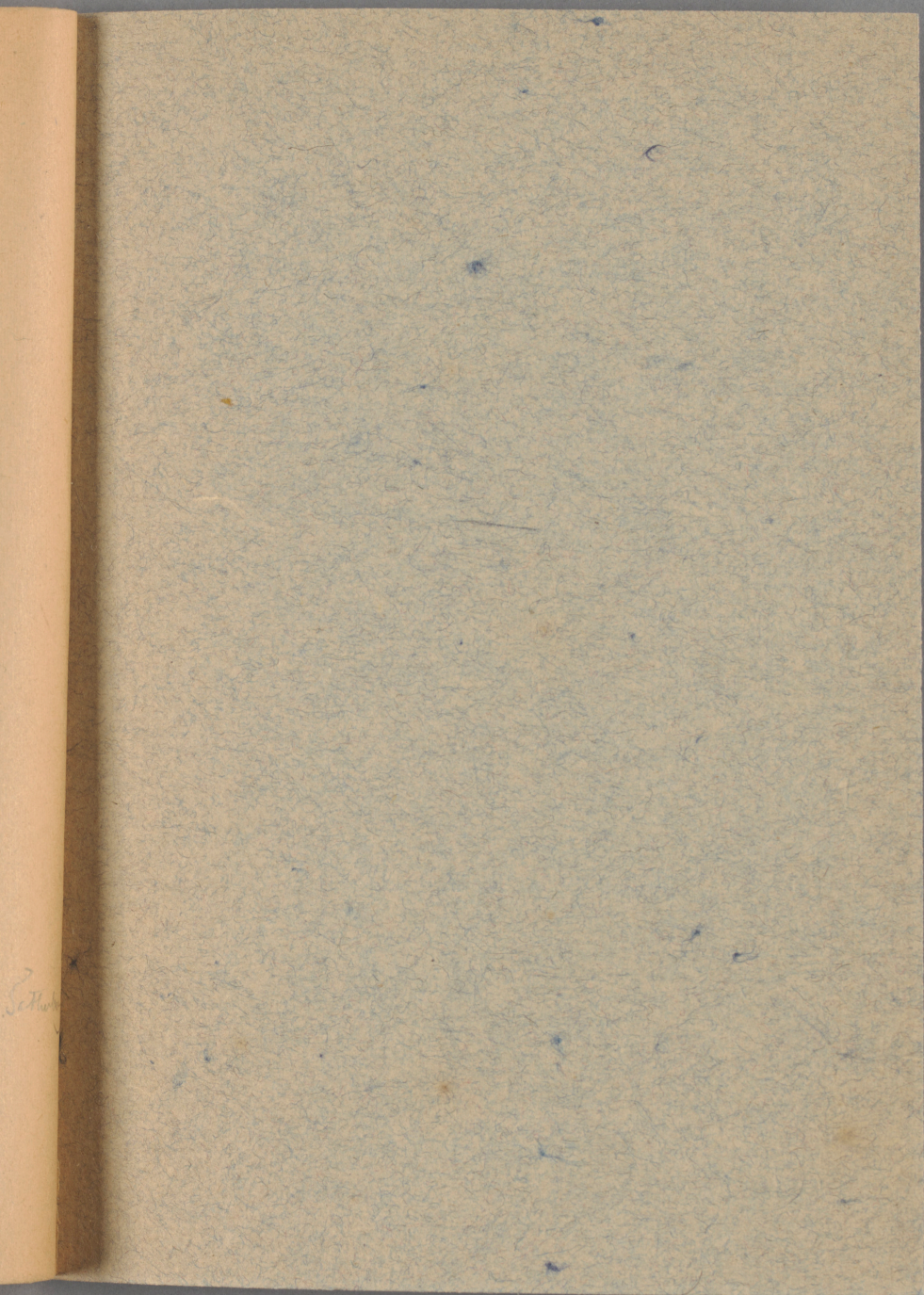
Rosens doft.

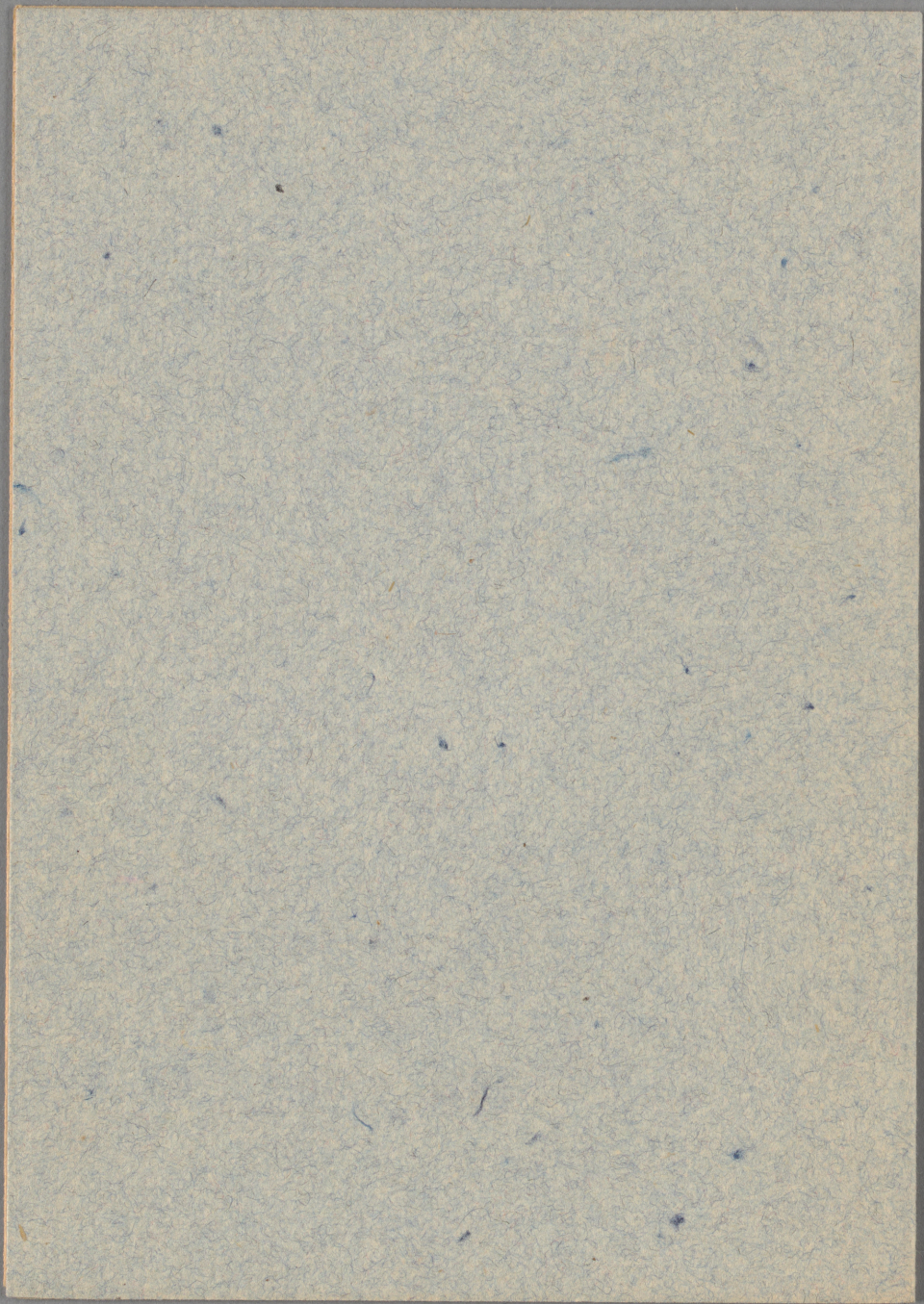
I rosens doft, i blomsterlundens gömma,
Der friden bor emellan berg och dal
Låt oss förglömma lifvets vår!
Låt oss förglömma hjertats sår
Och låt oss verlden förglömma. ∴

O! fråga ej: hvad är att lycklig vara?
O! fråga ej: hvad är att vara nöjd?
Blott hör naturens egen röst,
Och göm dess ord uti ditt bröst,
Och sök att verlden förklara. ∴

Af Prins August. ♣

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

